

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **P. B,** zastoupený Ing. Davidem Hubalem, daňovým poradcem se sídlem UNTAX, s.r.o., U Továren 256/14 Praha 10, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Horova 17, Hradec Králové, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 11. 2010, č. j. 31 Af 39/2010 - 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 2880 Kč, a to k rukám jeho zástupce do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 11. 11. 2010, č. j. 31 Af 39/2010 - 39, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „stěžovatel“) ze dne 22. 12. 2009, č. j. 9589/09-1300-601060, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (dále jen „účastník řízení“) proti rozhodnutím Finančního úřadu ve Vysokém Mýtě ze dne 26. 2. 2009, č. j. 10247/09/274970604377, č. j. 10248/09/274970604377, č. j. 10249/09/274970604377, č. j. 10250/09/274970604377 a č. j. 10252/09/274970604377 o doměření daně z přidané hodnoty za všechna zdaňovací období roku 2004.

V odůvodnění svého rozsudku krajský soud uvedl, že se zabýval otázkou namítané prekluze práva vyměřit daň. Správce daně zahájil dne 13. 11. 2006 u účastníka řízení kontrolu daně z přidané hodnoty a dne 26. 2. 2009 vydal dodatečné platební výměry. O odvolání proti těmto dodatečný platebním výměrům rozhodl stěžovatel dne 22. 12. 2009 a rozhodnutí doručil účastníkovi řízení i jeho zástupci. Zásilky byly uloženy dne 23. 12.

2009 a převzaty žalobcem i jeho zástupcem dne 7. 1. 2010. Ve správním spise není doloženo, že by v době do vydání rozhodnutí o odvolání byl učiněn úkon, který by směřoval k vyměření daně. V posuzovaném případě byla lhůta k vyměření daně za rok 2004 v souladu s ust. § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2009, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) přerušena dne 13. 11. 2006 zahájením daňové kontroly a začala znovu běžet od 31. 12. 2006 a skončila 31. 12. 2009. Pokud stěžovatel poukazoval na stanovisko ministerstva financí ze dne 17. 3. 2010, kterým reagovalo na předložení spisu k postupu podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, krajský soud tam uvedené závěry a odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 107/2004 - 48 pokládá pro posouzení této věci za nepatřičné. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí hodnotil postup daňového subjektu, který prostřednictvím jinak regulérně vzniklého a v souladu s právními předpisy zaregistrovaného občanského sdružení hradil rodinným příslušníkům a příbuzným potřeby, které by si dárci jinak nemohli odečíst jako odčitatelnou položku od základu daně. Pro posuzování, zda správce daně, případně finanční ředitelství, vydal rozhodnutí v zákonem stanovené prekluzívní lhůtě nelze zmíněné závěry Nejvyššího správního soudu použít. Kromě toho je nesporné, že daňové řízení vede správce daně a na něm spočívá odpovědnost za průběh tohoto řízení. Zákon o správě daní a poplatků mu dává dostatek zákonných prostředků, kterými může případnou snahu daňového subjektu o prodlužování řízení zvládnout tak, aby daň byla vyměřena nebo doměřena v zákonné prekluzívní lhůtě. Krajský proto vzhledem k uvedeným důvodům rozhodnutí finančního ředitelství pro nezákonnost zrušil.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti poukázal na to, že ze spisového materiálu je zřejmé, že účastník řízení u řady úkonů požadoval prodloužení lhůty, a to u některých i vícekrát. Jeho zástupce odmítl také předvolání k ústnímu jednání dne 15. 8. 2008, na kterém měla být projednána zjištění z kontroly s tím, že podle jeho názoru není pro seznámení s výsledky kontroly jeho osobní účast nutná, a z toho důvodu navrhl zaslání poštou. K zaslané zprávě požádal o prodloužení lhůty pro vyjádření o 55 dnů a následně ještě o dalších 21 dnů. K dalšímu jednání se dostavil až dne 2. 2. 2009, při němž po probrání jednotlivých zjištění a bodů zprávy o kontrole prohlásil, že zprávu o kontrole považuje za neprojednanou. Toto jednání již správce daně zhodnotil jako bezdůvodné odepření podpisu. Zpráva o výsledku daňové kontroly byla poté zaslána správcem daně účastníku řízení a jím převzata dne 19. 2. 2009. Dodatečné platební výměry byly vystaveny dne 26. 2. 2009 a převzaty dne 17. 3. 2009. Odvolání proti dodatečným platebním výměrům bylo podáno dne 16. 4. 2009 bez odůvodnění se žádostí o sdělení důvodu doměření daně. Na výzvu správce daně k doplnění odvolání požádal daňový subjekt o prodloužení lhůty o 21 dnů, čemuž správce daně po zaplacení správního poplatku na základě jím vydané další výzvy vyhověl. Odvolání daňový subjekt doplnil dne 13. 7. 2009, 18. 9. 2009 a 13. 11. 2009. Stěžovatel dále uvedl, že mu jsou známy závěry Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu ve věci dodržování lhůt stanovených v § 47 zákona o správě daní a poplatků a v souladu s těmito závěry také zdůraznil, že je jeho odpovědností, aby se vyvaroval doručování svého rozhodnutí těsně před uplynutím prekluzívní lhůty a neriskoval, že bude doručeno až po jejím uplynutí. Na základě časového sledu jednotlivých úkonu provedených v průběhu daňového řízení, prodlužování lhůt a praxe přebírání poštovních zásilek účastníkem řízení vždy v nejzazší lhůtě stěžovatel dospěl k závěru, že z postupu účastníka řízení je jednoznačně zřejmá snaha řízení zdržovat

a záměrně prodlužovat. Tento postup proto zhodnotil jako porušení zásady daňového řízení uvedené v § 2 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, neboť jednání účastníka řízení, resp. jeho zástupce, není možné vyhodnotit jako spolupráci v daňovém řízení, ale jako účelové jednání směřující k marnému uplynutí prekluzívní lhůty k doměření daňové povinnosti. Účelovost postupu je zřejmá i z vyjádření zástupce účastníka řízení ze dne 11. 9. 2008 v žádosti o prodloužení lhůty pro vyjádření ke zprávě o kontrole, s požadavkem na prodloužení lhůty o 55 dnů ode dne převzetí zprávy, že hodlá nerušeně a efektivně konzumovat své právo. Přístup účastníka řízení lze hodnotit jako zneužití práva. Stěžovatel toto hodnocení opřel i o závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz. Stejný názor má i ministerstvo financí, s jehož stanoviskem byl krajský soud seznámen. Správci daně všech stupňů jsou v podstatě odkázáni na libovůli daňových subjektů a zejména jejich zástupců, kteří dokáží díky svému postupu navodit zcela úmyslně překročení prekluzívní lhůty. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že prekluzívní lhůta, ve které stát prostřednictvím správce daně může daňovému subjektu stanovit daňové povinnosti, je jedním z pilířů právního státu, konkrétně pak zhmotněním principu právní jistoty. Po marném uplynutí této lhůty oprávnění státu stanovovat daňové povinnosti daňových subjektů nevratně a definitivně zaniká. Ve světle aplikačních pravidel stanovených judikaturou Nejvyššího správního soudu posoudil krajský soud právní otázku ohledně marného uplynutí prekluzívní lhůty zcela správně. Hodnotící úvahy krajského soudu jsou zřetelně patrné z odůvodnění napadeného rozsudku. Jak je patrné z kasační stížnosti, ani stěžovatel konkrétní nesprávnosti při aplikaci ust. § 47 zákona o správě daní a poplatků věc nenamítal. Účastník řízení dále uvedl, že v daňovém řízení v jednotlivých dílčích případech konzumoval zákonem mu přiznaná práva. Uplatňováním jeho práv nedocházelo k neodůvodněným újmám někoho jiného ani společnosti. Navíc stěžovatel, potažmo správce daně, podle ust. § 31 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vede daňové řízení a je za jeho průběh a výsledek plně odpovědný. Vedl-li stěžovatel řízení tak, že marně uplynula prekluzívní lhůta pro stanovení daně, měl by veškeré následky nést sám. Byl to právě stěžovatel a správce daně, kdo vadami v řízení samotné řízení prodlužovali a účastníku řízení tak způsobovali obrovskou trýzeň. Existence účastníka řízení totiž byla důsledky všech nezákonně vydaných rozhodnutí (daň z příjmů fyzických osob i daň z přidané hodnoty 2004) zásadně ohrožena. Ve světle toho, že správce daně vedl a účastník řízení čelil nedostatečně odůvodněným obviněním, padá odpovědnost za délku řízení výlučně a jedině na stěžovatele, resp. správce daně. Dále účastník řízení zdůraznil, že jeho zástupce v daňovém řízení byl povinen podle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, chránit práva a oprávněné zájmy svého klienta a podle názoru účastníka řízení jednal jeho zástupce v duchu citovaného ustanovení. Vzhledem k tomu účastník řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ust. § 47 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků stanoví, že pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat. Podle odst. 2 citovaného ustanovení platí, že byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření daně nebo jejímu dodatečnému stanovení, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl daňový subjekt o tomto úkonu zpraven. Vyměřit a doměřit daň však lze nejpozději do deseti let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení, nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde byla současně povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat.

Se zřetelem na skutkový stav v dané věci začala po přerušení znovu běžet prekluzívní lhůta ve smyslu ust. § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků dne 1. 1. 2007 a že rozhodnutí stěžovatele bylo žalobci doručeno dne 7. 1. 2010. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak nezpochybnil argumentaci krajského soudu ve vztahu k závěru, který je pro věc zcela zásadní, že právo vyměřit účastníku řízení daň zaniklo uplynutím prekluzívní lhůty dne 31. 12. 2009. Obsahem stížních námitek je tak v podstatě hodnocení postupů zástupce účastníka řízení v průběhu daňového řízení, které však nepředstavuje právní argumentaci svědčící pro závěr, že k prekluzi práva v tomto případě nedošlo. Nejvyšší správní soud již dříve v rozsudku ze dne 19. 2. 2009, č. j. 1 Afs 15/2009 – 105, publ. pod č. 1837/2009 Sb. NSS a dostupný na www.nssoud.cz zdůraznil, že „(v*) případě nároků veřejné moci nadto prekluze, případně promlčení, snižuje možnost svévolných zásahů do právní sféry fyzických a právnických osob. Neomezená možnost uplatnění určitých majetkových práv vůči dlužníkovi bez ohledu na běh času by jednak zásadním způsobem zvýšila transakční náklady adresátů veřejných subjektivních práv a povinností, a to již jen s ohledem na neomezenou dobu, po kterou by museli vést určitou evidenci relevantní pro potenciální uplatnění nároku, jednak by vytvořila totální právní nejistotu ohledně jejich majetkové situace a těch závazků, které vznikly třebas i velmi dávno v minulosti. Jak v daňovém kontextu judikoval Ústavní soud, lhůty k vyměření daně mají významný vliv na právní jistotu: „Účelem zavedení prekluzívních lhůt pro vyměření bylo stimulovat správce daně k včasnému výkonu jeho práv a povinností a z hlediska právní jistoty daňových subjektů pak nastolit situaci, kdy po jejich uplynutí zanikají i jejich povinnosti, které zejména pokud jde o povinnost prokazovat, jsou po uplynutí delší doby vždy spjaty s určitými problémy“ [viz nález sp. zn. II. ÚS 493/05 ze dne 11. 1. 2007, přístupné na http://nalus.usoud.cz/ (věc PRIOR ČESKÁ REPUBLIKA, a.s.)]. Časově neomezená možnost určitý druh závazků uplatnit by jistě vedla k problematickému rozhodování orgánů státní správy i soudů, které by byly nuceny rozhodovat i o velmi starých pohledávkách, na které již neexistují dostatečné důkazní prostředky, což by ohrozilo právní jistotu nejen dlužníka, ale v posledku i věřitele. V neposlední řadě by byla favorizace státní moci uplatnit určitou majetkovou pohledávku kdykoliv bez ohledu na běh času nepřípustná též s ohledem na ústavní požadavky rovnosti a zákazu diskriminace. Institut časově podmíněného uplatnění majetkových pohledávek se sice může zdát často nespravedlivý, jeho finalita by však neměla zastřít základní, a možno říci ústavní hodnotu, totiž, že přináší do společnosti stabilitu a jistotu, a umožňuje tak dlužníkům plánovat si své životy s vědomím, že v důsledku uplynutí času již proti nim nelze určitý nárok uplatnit. Prekluze nebo promlčení nejsou v tomto pojetí samoúčelné, ale naopak reflektují přirozený běh ekonomického života jako takového.*“ Uplyne-li lhůta stanovená v § 47

zákona o správě daní a poplatků, aniž by byla daň pravomocně vyměřena či doměřena, zaniká subjektivní veřejné právo státu daň vyměřit či doměřit. Ústavní soud a Nejvyšší správní soud opakovaně zdůraznily význam této skutečnosti, což se projevuje například i v tom, že k zániku tohoto práva se přihlíží z úřední povinnosti jak v daňovém řízení, tak v rámci soudního přezkumu (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008 sp. zn. I. ÚS 1611/07, publ. ve Sb. n.ú. ÚS nález č. 211 svazek č. 51 str. 639, ze dne 26. 2. 2009 sp. zn. I. ÚS 1169/07 publ. ve Sb. n.ú. ÚS nález č. svazek č. 52 str. 387 a ze dne 30. 3. 2009 sp. zn. IV. ÚS 2701/08, publ. ve Sb. n.ú. ÚS nález č. 74 svazek č. 52 str. 711, dostupné dále na http://nalus.usoud.cz a rovněž usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2011, č. j. 5 Afs 15/2009 - 122, dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud se shoduje s krajským soudem, že zahájením daňové kontroly dne 31. 12. 2006 začala běžet tříletá lhůta k vyměření daně, která skončila dne 31. 12. 2009.

Pokud stěžovatel namítal, že jednání účastníka řízení v průběhu daňového řízení představuje zneužití práva, podle názoru Nejvyššího správního soudu nelze využití všech procesních oprávnění, jež k ochraně práv dává daňovému subjektu zákon, považovat za zneužití práva. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 - 48, publ. pod č. 869/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz o nějž svou argumentaci týkající se zneužití práva, které nepožívá soudní ochrany opíral stěžovatel, se týkal situace, kdy osoby, mezi nimiž existovaly úzké příbuzenské vazby, založily spolek za tím účelem, aby prostřednictvím darů věnovaných tomuto spolku financovaly sportovní, kulturní a vzdělávací aktivity svých dětí. Závěry vyslovené v tomto rozsudku týkající se zneužití práva mají ve svém základním obsahu zobecňující potenciál v tom smyslu, že zásadu zákazu zneužití práva má Nejvyšší správní soud za součást vnitrostátního právního řádu, čítaje v to i právo veřejné. Pozdější judikatura však zdůraznila, že uplatnění principu zákazu zneužití práva je přípustné jen zcela výjimečně. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008 - 74, publ. pod č. 2099/2011 na na www.nssoud.cz, v bodě 28. uvedl, že *„(...) [Z]ákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nímž se - zcela logicky - nejvíce střetává.“* Jestliže, jak je tomu typicky v právu procesním, právní řád stanoví relativně přesné, svým způsobem „technické“ postupy, lhůty či podmínky pro uplatňování práva, a tedy právě za účelem dosažení co největší míry právní jistoty přináší co možná nejpřesnější a nezřídka velmi detailní právní regulaci, je zásadně vyloučeno, aby naplnění uvedených postupů, využití lhůt či splnění podmínek pro uplatnění práva mohlo být posuzováno jako zneužití práva. Naplnil-li tedy jednotlivec uvedené „technické“ postupy v souladu s příslušnou právní úpravou, (typicky podal-li opravný prostředek ve stanovené lhůtě, byť i na samém jejím konci, resp. uplatňoval námitky a doplňoval svá podání předtím, než bylo ve věci rozhodnuto), nelze jeho jednání hodnotit jako zneužití práva. Posouzení otázky, zda cílem postupu účastníka řízení bylo protahovat daňové řízení, je pak irelevantní v souvislosti s právní skutečností uplynutí prekluzívní lhůty. Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s argumentací stěžovatele, že správci daně všech stupňů „jsou v podstatě odkázáni na libovůli daňových subjektů a zejména jejich zástupců“. Těmito argumenty stěžovatel zcela přechází, že v daňovém řízení je jak on, tak správce daně nositelem veřejné moci a disponuje pravomocemi, které slouží ke zjištění a vyměření daňové povinnosti konkrétnímu daňovému subjektu. Správce daně disponuje řadou procesních nástrojů, kterými může, a má, na případné obstrukční postupy

daňového subjektu reagovat. V kasační stížnosti popsaná situace týkající se odvolání a projednání zprávy o daňové kontrole uváděná stěžovatelem jako příklad zneužití práva je podle Nejvyššího správního soudu zcela nepřípadná, neboť podle obsahu správního spisu účastník řízení podal blanketní odvolání proti dodatečným platebním výměrům dne 16. 4. 2009, správce daně jej vyzval k jeho doplnění dne 18. 5. 2009, účastník řízení odvolání doplnil dne 13. 7. 2009 a správce daně odvolání se spisem a předkládací zprávou předložil stěžovateli dne 10. 8. 2009. Za této situace měl stěžovatel dostatečný časový prostor pro posouzení odvolání stěžovatele a doplnil-li žalobce odvolání ještě dne 18. 9. 2009 a 13. 11. 2009, nelze mu tuto skutečnost klást k tíži, neboť podle ust. § 48 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků může odvolatel do doby, než je o odvolání rozhodnuto, své odvolání doplňovat. K projednání zprávy o daňové kontrole zákon o správě daní a poplatků v ust. § 16 odst. 4 písm. f) stanoví, že daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, má ve vztahu k pracovníku správce daně právo vyjádřit se před ukončením daňové kontroly k výsledku uvedenému ve zprávě, ke způsobu jeho zjištění, případně navrhnout jeho doplnění. Podle odst. 8 citovaného ustanovení pracovník správce daně o výsledku zjištění sepíše zprávu o daňové kontrole a po projednání této zprávy ji spolupodepisuje kontrolovaný daňový subjekt a pracovník správce daně. Bezdůvodné odepření podpisu kontrolovaným daňovým subjektem je pro platnost ve zprávě uvedených zjištění bezvýznamné a o tomto musí být ve zprávě kontrolovaný daňový subjekt výslovně poučen. Jedno vyhotovení kontrolní zprávy obdrží kontrolovaný daňový subjekt. Den podpisu zprávy je též dnem jejího doručení. Odmítne-li daňový subjekt zprávu převzít nebo se jejímu převzetí a projednání vyhýbá, odešle se mu v poštovní zásilce s doručenkou. I v tomto případě měl správce daně dostatečné zákonné možnosti, jak na postup zástupce účastníka řízení, který se případně vyhýbal převzetí a projednání zprávy o daňové kontrole, včas reagovat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 1 Afs 19/2005 - 78, publ. pod č. 1220/2007 Sb. NSS a na www.nssoud.cz).

Byť tedy se některé postupy zástupce účastníka řízení mohly správci daně jevit jen jako účelové s cílem prodloužit daňové řízení, správce daně ani stěžovatel na tyto postupy nereagovali způsobem, který vedl k pravomocnému doměření daně před uplynutím prekluzívní lhůty. Ostatně stěžovatel svou odpovědnost za pravomocné vyměření daně po uplynutí prekluzívní lhůtě v kasační stížnosti nezpochybnil. Proto případné účelové jednání účastníka řízení v daňovém řízení nemůže na skutečnosti, že dne 31. 12. 2009 došlo k marnému uplynutí lhůty, v níž mu bylo možno pravomocně daň doměřit, nic změnit.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V tomto řízení měl plný úspěch účastník řízení, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči neúspěšnému stěžovateli. Účastníkovi řízení vznikly náklady v souvislosti se zastoupením daňovým poradcem. Vzhledem k tomu, že žádný zvláštní právní předpis výši odměn daňových poradců za zastupování

nestanoví, postupoval Nejvyšší správní soud v souladu s § 35 odst. 2 poslední věta s. ř. s. při určení výše odměny podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Náklady řízení sestávají z odměny daňového poradce za jeden úkon právní služby ve výši 2100 Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) citované vyhlášky a náhrady hotových výdajů 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, tedy celkem 2400 Kč. Protože daňový poradce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tj. o 480 Kč. Celková částka odměny tedy činí 2880 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2011

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu